

DARCY COATES

ŠEPTAJÍCÍ
MRTVÍ

STRAŽKYNÉ HROBŮ #1

ŠEPTAJÍCÍ MRTVÍ

THE WHISPERING DEAD
Copyright © Darcy Coates 2021
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024
Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4701-6 (pdf)

Darcy Coates

ŠEPTAJÍCÍ MRTVÍ

přeložila Šárka Králíková

F**B****S**

Keira pootevřela oči. Mezi větvemi stromů propadávaly dešťové kapky, pleskaly ji do rozpálené kůže a z tváře jí smývaly stopy krve.

Někde za ní v listí zašustily kroky a pak se vytratily v šumu stromů. Zvedla se do sedu a zadusila zasténání, když jí paží projela bolest. Sáhla si na rameno, aby se pokusila najít příčinu té bolesti, ale měla ho zakryté bundou.

Dobře. Takže jsem v lese a jsem zraněná. Co se stalo?

Pokusila se vydolovat nějaké vzpomínky, ale vůbec žádné nenašla. Jmenovala se Keira a probudila se navečer v jakémsi lese celá od bláta, rozbolavělá a promočená až na kost. Nic víc však nevěděla.

Zvedla ruce. Připadaly jí vzdáleně povědomé, jako stará fotografie někoho známého, ale rozptýlit mlhu v hlavě jí to nepomohlo.

Někde napravo zaburácel výstřel. Následoval ho okamžik ticha a poté hlas, jenž rozkazoval v jazyce, který neznala.

Keira se napnula. Ten hlas jí nebyl povědomý, ale z jeho tónu se jí zrychlil tep a ústa jí naplnila hořká pachutí strachu. *Utíkej*, nabádalo ji její podvědomí. *Utíkej daleko a rychle a tiše. Někdo po tobě jde.*

Ve zlomku vteřiny byla na nohou. V hlavě jí pulzovala bolest a končetiny se jí trásly, když se s klopýtnutím opřela o strom. *Nemůžu tady být dlouho. Nanejvýš několik vteřin. Mám pocit, jako bych právě uběhla maraton a místo výhry mě přejel vlak.*

Zamrkala, aby se v dešti rozkoukala, a pokusila se zorientovat. Probudila se v mělké prohlubni mezi dvěma stromy. Na jedné straně svahu byla bahnitá šmouha, kterou zřejmě sama vytvořila, když uklouzla.

Výstřel se předtím ozval zprava. Déšť ten zvuk mírně ztlumil, takže ten člověk musel být přinejmenším padesát metrů daleko. Připadalo jí to jako velká vzdálenost, ale zároveň se jí to zdálo nesnesitelně blízko.

Keira se vydala opačným směrem. Pálily ji plíce a jazyk měla pokrytý mědnatým povlakem, ale její nohy zřejmě věděly, co mají dělat. Pohybovaly se rychle a lehce, nesly ji přes popadané větve a kolem dř. Běžela přikrčená, aby střelci poskytovala co nejmenší terč. Útěk před nepřáteli patrně měla dobře natrénovaný.

Stromy před ní řídly a Keira natáhla krok. Navzdory vyčerpání se její tělo prohnalo okrajem lesa a poté dolů po plevelu zarostlém svahu. Pohybovala se hbitě jako zvíře. Kdyby nebyla tak dezorientovaná, měla by z toho radost.

Bušil do ní hustý déšť. Byla to bouřka, opravdová a pořádná, taková, jaká přichází jen několikrát za rok. Pršelo tak silně, že kdyby zaklonila hlavu, vmžiku by měla ústa plná vody. *To je dobře*, zašeptala její mysl. *Zamaskuje to tvůj pach a zakryje to tvé stopy. Nebudou moct použít psy.*

Sněžila se té myšlenky chytit, vycítila, že kdyby ji dokázala sledovat, mohlo by to objasnit záhadu její existence, jenže myšlenka jí proklouzla mezi prsty jako úhoř a zmizela v hlubinách jejího podvědomí.

Před ní se rozevírala zamlžená mýtiny. Za ní bylo město, jehož vzdálená, deštěm rozmazaná světla slibovala útočiště.

Znovu vyštěkla zbraň. Keira se automaticky příkrčila, takže nyní běžela téměř paralelně se zemí, a zároveň zatočila směrem k nejbližší budově. Vypadalo to jako nějaký osamělý statek, z jeho oken se linulo zlaté světlo.

Terén se srovnal, a každý krok tak vyžadoval větší úsilí. Vysoká tráva ji chytala za boty. V dešti se točila jemná, mrazivá mlha.

Z mlhy před ní se vynořil temný tvar a Keira sklouzla do strany, aby se mu vyhnula. Byl vysoký – skoro stejně vysoký jako ona – a zdálo se, že je z kamene. Chtěla zastavit a lépe si ho prohlédnout, ale měla pocit, že teď není vhodná chvíle rozhlížet se po okolí.

Mezi mraky vyšlehl blesk a na okamžik zalil svět bílým světlem. Po její pravici se objevil další tvar. Když ho mījela, přimhouřila na něj oči a po zádech jí přeběhl mráz. Byl to náhrobní kámen. Vklópýtala přímo na hřbitov.

Objevovalo se kolem ní čím dál víc kamenů, zhmotňovaly se z mlhy jako ryby plovoucí v éterických vodách. Ukázalo se, že ta budova, kterou mylně považovala za statek, je malá fara. Z její věžičky trčel kříž, z něhož na tmavou střechu stékala voda.

Kamenný dům vypadal přinejmenším sto let starý a okolní zahrada byla zarostlá divokým křovím. Když se Keira dostala až k jeho zdem, zaslechla ve vzduchu útržky hudby.

Přikrčila se u boku stavení, aby se skryla v jeho stínu, a ohlédla se. Okraj lesa přes mlhu téměř neviděla. Zpod stromů se vyplížily tmavé siluety. Bylo jich přinejmenším deset.

Keira si přitlačila ruku k hrudi a cítila, jak jí prudce buší srdce. K faře doběhla za necelou minutu a ti muži, kteří ji pronásledují, nebudou o mnoho pomalejší.

„Prosím, pusťte mě dál.“ Ta slova šeptala a přitom pěsti klepala do dřevěných dveří. „Prosím, prosím, prosím.“

Hudba umlkla. Keira se přitiskla ke kameni a snažila se skrýt ve výklenku, zatímco poslouchala kroky uvnitř. Ozvalo se tlumené cvaknutí kliky a pak se dveře otevřely a odhalily bělovlasého muže v brýlích.

V jedné ruce držel vyšívanou utěrku a mírně nahrbená ramena mu zakrýval obnošený hnědý svetr. Pozvedl husté obočí, napůl zvědavě, napůl užasle.

„Prosím, pusťte mě dál.“ Ohlédla se přes rameno. Nemohli být daleko, nejspíš jí zbývají jen vteřiny. „Někdo mě pronásleduje. Schovejte mě tu, prosím. Jakmile odejdou, hned zmizím. Slibuju.“

„Ach.“ To slovo řekl pomalu a očima přelétl od její promáčené postavy ke stružce krve, která jí stékala po oblíčeji. Zamrkal, pak přikývl, jako by mu její návrh připadal dostatečně rozumný, a ustoupil. „V tom případě byste asi měla jít dál.“

Proklouzla dveřmi a ustoupila ke zdi. Zvonilo jí v uších a její srdce uhánělo jako o závod. Mohla jen doufat, že byla dost rychlá a ti cizí muži ji neviděli.

Za dveřmi bylo teplo a vonělo tam koření. Nesourodá směsice nábytku rozestavěného podél zdi vypadala útulně. Farář zavřel dveře, opřel se o ně zády a s mírným údivem Keiru pozoroval. „Co se stalo, dítě? Někdo vás napadl?“

Keira si ze rtů olízla dešťové kapky. Část jejího já by raději mlčela. Potřebovala se v domě toho duchovního schovat jen do chvíle, než ti muži ztratí její stopu. Opatrnost ji nabádala, aby o sobě prozradila co nejméně.

Na druhou stranu, musela faráři oplatit jeho pohostinnost. Přinejmenším by měla odpovědět na jeho otázku. A možná by přitom mohla trochu ulevit své mysli.

„Jmenuju se Keira. Někdo po mně jde. Nic víc si nepamatuju.“ Pohlédla do chodby. Kolem starých poškrábaných stolů byly rozmístěny lampy, jejich žárovky vrhaly překrývající se kužely světla. Venku zahřmělo. „Promiňte, nemohl byste mi říct..., kde to jsem?“

„Na blightské faře, dva kilometry od stejnojmenné obce Blighty.“ Natáhl se, aby ji chytil za paži, ale Keira před jeho dotykem ucukla. Farář to nijak nekomentoval, jen taktně přesměroval svůj pohyb tak, aby se zdálo, že chtěl pouze ukázat na otevřené dveře napravo. „Pojďte se posadit k ohni. Musíte být prochládlá.“

Nedostala příležitost odpovědět. Vchodové dveře zaduněly a zachvěly se, jak do nich zvenčí udeřila silná pěst. Keirou projelo něco jako elektrina, mozek jí začal jiskřit a prsty jí znecitlivěly. *Schovej se*, zašeptala její mysl. *Schovej se, nebo nebudeš trpět sama.*

Farář pohlédl na dveře a tiše se zeptal: „To jsou oni?“ Keira mohla jen kývnout.

Farář našpulil rty. Přešel k velké těžké dřevěné šatní skříni a otevřel dveře. *Dovnitř*, naznačil ústy a pokynul jí.

Keira vděčně vklouzla do změti zašivaných kabátů, deštníků a holínek. Pěst znovu zabušila na dveře, nyní ještě hlasitěji, a farář zavřel šatník.

„Už jdu, nebojte.“ Když mluvil s ní, jeho hlas byl pevný, ale když teď volal na nově příchozí, zněl slabě a rozechvěle.

„Tyhle staré kosti už se nehýbají tak rychle jako kdysi, Bůh mi žehnej.“

Poslouchala, jak se blíží ke dveřím a při každém kroku přehnaně šourá nohama. Dveře zavrzaly, když je otevřel, a bubnování deště zesílilo. Ozval se nový, nepříjemně surový zvuk.

Těžké oddechování, pomyslela si Keira. *Utíkali, ale snaží se nedat to na sobě znát.*

„Dobrý večer.“

Z toho hlasu se Keire sevřel žaludek odporem. Mluvčí se snažil znít uctivě, ale ona téměř cítila rozhořčení, které stěží zakrýval. „Hledám svoji kamarádku. Mladou ženu, hubenou, se světle hnědými vlasy a v tmavém oblečení. Neviděl jste ji?“

„Inu, tedy...“ Farář zaváhal a Keira pocítila strach. „Viděl jsem ženu, která by tomuto popisu odpovídala, bylo to někdy tento týden. Zkoušíte mou paměť, Bůh vám žehnej, ale myslím, že byla...“

„Ne, dnes večer.“ Ten hlas zazněl ostře a prořízl farářovo drmolání. Cizí muž si odkašlal a pak pokračoval klidnějším tónem. „Rozdělili jsme se před necelou hodinou.“ Odmlčel se a pak dodal: „Trochu jsme se nepohodli. Možná vás požádala, abyste mi zatajil, že jste ji schoval. Čím dřív budeme zase spolu, tím dřív jí dokážu pomoci.“

„Ach, odpusťte, synu. Od chvíle, kdy jsem odpoledne přišel domů, jsem nikoho neviděl, dokud jsem před chvílí neotevřel dveře.“

Děkuju, pomyslela si Keira a sevřela ruce v pěst, aby se jí netřásl prsty.

„Jste si jistý?“ V těch slovech zazněl stín varování. „Musím ji najít. Je to velice důležité.“

„Bůh vám žehnej. Lhaní je hřích. Snad byste si nemyslel, že bych ohrozil svou nesmrtelnou duši kvůli takové malichernosti.“

Následovalo ticho, které nedokázala interpretovat. Pevně se tiskla k zadní stěně šatníku a vši silou odolávala nutkání se pohnout. Nechtěla se prozradit. Zvuk deště byl téměř ohlušující. Keira měla nepříjemný pocit, že se ten cizí muž nenechá odradit tak snadno.

„Když už jsme u toho,“ pronesl farář s nenadálým nadšením, „nemohu se ubránit dojmu, že vás sem v tuto černou noc dovedla prozřetelnost. Nechcete jít na pár minut dál? Mohli bychom nad šálkem čaje probrat požehnané směřování vaší duše.“

Cizí muž se ani neobtěžoval potlačit znechucené zabručení. Těžké boty zakřupaly na šterkové cestičce, jak začal couvat. „Možná někdy jindy. Musím dál hledat svou kamarádku.“

„Šťastnou cestu, synu,“ zavolal za ním farář. O chvíli později se dveře se zavráním zavřely a Keira se znovu odvážila dýchat.

„Inu. To tedy byla legrace.“ Stařecký třes se z farářova hlasu opět vytratil. Otevřel dveře šatníku a Keira musela v nenadálém světle zamrkat. „Tahle průpovídka mě nikdy nezklamala, funguje na pojišťovány, finančák i neodbytné příbuzné. Pojdte ven, Keiro, než mi zmáčíte všechny boty.“

„Ano, tam se posadte, prosím,“ řekl farář. „Tamto křeslo nemám rád, tak mi nebude vadit, když na něm naděláte skvrny.“

Keira se poslušně zabořila do křesla se staromódním potahem. Útulný obývací pokoj fary byl zaplněný roztočnou směsicí moderního i starobylého nábytku. V krbu plál velký oheň, jehož teplo jí pronikalo i přes mokré dřívky a tričko, takže se přestala tolik třást. Farář jí vzal bundu a zavěsil ji ke krbu, aby uschla, pak se otočil ke dveřím na druhé straně pokoje. „Jmenuji se John Adage, ale většinou mi říkají jenom Adage. Myslím, že někde mám lékárníčku. Počkejte tu chvíli.“

„Děkuju,“ zavolala Keira za jeho vzdalujícími se zády. Už mu poděkovala, když ji pustil z šatní skříně, ale přišlo jí, že jedno poděkování nestačí. „A, é, mrzí mě, že jsem vás přinutila lhát.“

„Ach, s *tímhle* si nelamte hlavu.“ Cinkání talířů Keira prozradilo, že její zachránce je v kuchyni. „I kdyby

mnohem horším hříchem nebyla zrada, nikdy jsem vlastně neřekl nic nepravdivého. Pouze jsem poznamenal, že jsem po návratu domů nikoho neviděl, dokud jsem neotevřel dveře.“

Adage se objevil ve dveřích s kouřící miskou v jedné ruce a malou bílou krabičkou v té druhé. Misku vložil Keira do dlaní a ona zjistila, co je zdrojem kořenité vůně, která se linula celým domem. Bylo to nějaké dušené maso se zeleninou a Keira si uvědomila, že má hlad jako vlk. Nabrala si vrchovatou lžící a polkla tak rychle, jak jí to jen horká tekutina dovolila. Hned si nabrala další.

„Máte štěstí, že jste přišla zrovna dnes večer.“ Adage si k ní přitáhl dřevěnou židli a otevřel bílou krabičku. „Obvykle vařím jen jednou za týden. Kdybyste přišla včera, musel bych vám naservírovat ohřátý polotovar.“

Keira ztuhla se lžící na půli cesty k ústům. „Nechtěla jsem vás připravit o jídlo...“

„Jen si dejte.“ Posunul si brýle výš na nos a přimhouřil oči na instrukce na zadní straně lahvičky s dezinfekcí. „V popisu práce mám i krmení chudých, ale ve městě už není snad nikdo, kdo by byl tak chudý, abych ho mohl nakrmit. Vy budete muset stačit.“

Keira nedokázala zadržet smích. Připadala si směšně. Nemohla pochopit, jak ten farář může být tak veselý.

„Jdeme na to.“ Vyklepl ze sáčku vatovou kuličku a nalil na ni trochu čiré tekutiny. „Nejspíš to bude bolet. Ten muž mi neřikal pravdu, že ne?“

Keira se pokusila neucuknout, když jí vatovou kuličku přitiskl ke kůži těsně pod vlasy. „Ne. Nebo si to alespoň nemyslím. Nic si totiž nepamatuju.“

„Amnézie?“

„Nejspíš.“

„Hmm.“ Několikrát kuličkou ranku otřel, pak vatou odhodil do ohně a začal z krabičky lovit obvaz. „Inu, nikdy dřív jsem vás nepotkal, což znamená, že nejste z Blighty. Je to malé městečko, takže se tu všichni znají, což je někdy skvělé a jindy příšerné. Mohla byste být z Broadmeadow. To je dvacet minut jízdy daleko.“

Keira pokrčila rameny. „To jméno mi nic neříká.“

Adage se zamračil a začal rozmotávat roličku obvazu. „Nemám ponětí, co bych měl dělat. Možná zavolat lékaře?“

„Ne, vedete si skvěle.“ Ta slova vychrlila automaticky. Impulzivní, instinktivní část jejího já si byla jistá, že se musí vyhýbat nemocnicím a všemu, co se s nimi pojí. „Už to ani nebolí. Jen to obvažte a bude to v pořádku.“

„Mm.“ Patrně ho nepřesvědčila, ale i tak se předklonil, aby jí hlavu obvázal. „Nemůžu říct, že bych z toho byl nešťastný. Doktor Kelsey je tak trochu... Nuže, říkají nám, že máme milovat své nepřátele, takže mohu s jistotou říci, že nikoho nemiluji tolik jako doktora Kelseyho.“ Omotal jí hlavu obvazem jako šátkem. „Jaké to je?“

„Skvělé.“ Obvaz vlhnul od mokrých vlasů a připadal jí příliš volný, ale Keira si nehodlala stěžovat.

„Asi bychom měli vymyslet, co s vámi uděláme.“ Adage zavřel lékárníčku a postrčil misku zpět do Keiřiných rukou, aby se znovu pustila do jídla. „Vzpomínáte si vůbec na něco? Příjmení nebo třeba jméno nějakého přítele?“

Keira se snažila vydolovat něco z paměti. Dostala se až k okamžiku, kdy se v lese probrala z mrákot, ale za tím byla jen prázdnota. *No tak, mozku. Máš jenom jeden úkol.* „Bohužel.“

Pokrčil rameny, jako by ta situace nebyla o nic složitější než rozhodnutí, co si objednat k večeři. „V tom případě zde můžete přenocovat, pokud slíbíte, že nic neukradnete

ani mne nezavraždíte, až budu spát. Ustelu vám na jedné z pohovek. Pokud si zítra stále nebudete nic pamatovat, vypsám se ve městě.“

Keira přelétla pohledem z misky omáčky k teplému ohni a pak k faráři. Obyčejné poděkování jí za štědrost, kterou jí bez otázek projevil, připadalo naprosto nedosta-
tečné, ale nic jiného mu nabídnout nemohla. „Mnohokrát vám děkuju.“

Odbyl to mávnutím ruky a přešel přes pokoj. „Když se to tak vezme, dnešní večer byl docela vzrušující. Je to příjemná změna od mojí obvyklé rutiny. Podívám se po nějakých náhradních peřinách.“

Venku uhodil blesk. Noc byla temná, ale vzdálená světla z města vytvářela na mokřém skle mozaiku. Hrudník se jí sevřel úzkostí.

Neměla žádné skutečné vzpomínky, ale podvědomí jí neustále podsouvalo malé útržky. *Děšť je dobrý, říkalo. Smyje tvoje stopy. Bylo by špatné, kdyby tě našli; nechceš vědět, čeho jsou ti muži schopní.*

Obrátila se k faráři, jenž se prohraboval prádelníkem a mumlal si pro sebe, zatímco z dek, které vytahoval, vy-
padávali mrtví moli. *Jestli mě tu najdou, zabijí ho.*

Přešla jí chuť k jídlu a upustila lžici zpět do misky. Ada-
ge jí projevila víc laskavosti, než v kolik mohla doufat. Nikdy by si neodpustila, kdyby mu kvůli ní ublížili – nebo udělali něco ještě horšího. „É, nemohla bych zůstat někde jinde? Třeba ve stodole nebo tak?“

Ohlédl se přes rameno a tázavě pozvedl obočí.

„Ti muži by se mohli vrátit. Lépe ukrytá budu ve větším bezpečí.“ O nic víc se k pravdě nemohla přiblížit, pokud nechtěla, aby uhodl, jak temným směrem se její myšlenky ubírají. Zdálo se, že s ní souhlasí. Zamyšleně našpulil rty.

„Kostel má příšernou izolaci. Kdybych vás tam zavřel, umrzla byste... Ach, už vím. Za hřbitovem je domek hrobníka. Od loňského roku, kdy Peterson zemřel, Bůh mu žehnej, je prázdný, ale je tam postel a krb a nemělo by tam být více než obvyklé množství krys. Stačilo by vám to?“

Keira z celého srdce chtěla vědět, co je „obvyklé množství“ krys, ale nemohla si dovolit být vybíravá. „To zní dokonale!“

„V tom případě vás tam odvedu, až dojíte.“

Ládovala si teplé dušené maso do úst a Adage mezitím odešel do kuchyně. Slyšela, jak se prohrabává zásuvkami. Nakonec se vrátil s velkým rezavým kroužkem, na kterém visel jediný klíč.

„Jsem připravená.“ Odložila misku a popadla ze židle svou stále vlhkou bundu. Představa, že by její přítomnost mohla staršího muže ohrozit, se jí zaklínila v mozku. Cítila v kostech, že ti podivní muži rychle prohledají okolí a jen tak své pátrání nevzdají.

Adage ji odvedl zpět k šatníku v předsíni a vytáhl dva těžké kabáty a dva deštníky. „Lidé je zapomínají v kostele,“ vysvětlil, když Keira jeden od každého podal. „Obvykle si je nechávám, dokud si pro ně někdo nepřijde, ale tyhle tu na své majitele čekají už bezmála rok, takže si je asi klidně můžeme vypůjčit. Půjďme?“

Keira si připadala trochu směšně, když si přes už tak mokré oblečení natahovala pršiplášť, ale přesto to udělala. „Půjďme.“

Tlusté stěny fary dobře tlumily hluk zvenčí, sotva však otevřeli dveře, prudká bouře se do nich opřela plnou silou. Pro vazy deště padaly přes práh a vysmívaly se jejich údajně nepromokavým kabátům. Zatímco Adage zavíral

dveře fary, Keira se rozhlédla po okolí. Hledala pohyb nebo nahrbené číhající postavy, ale v průtrži mračen viděla sotva deset metrů daleko.

„Tudy.“ Adage musel zaburácet, aby ho přes déšť slyšela.

Kráčela v jeho stínu. Ze strachu, aby ho neztratila z očí, si dávala pozor, aby se od něj příliš nevzdálila. Vodou nasycená hlína se jí lepila na boty a oba měli co dělat, aby v poryvech větru neztratili rovnováhu, zatímco se trmáceli přes louku zpět na hřbitov, kterým prošla před necelou hodinou. Z řídké mlhy se vynořovaly náhrobky ztmavlé dešťovou vodou. Neuspořádaná směsice tradičních náhrobků bojovala o místo s propracovanými sochami andělů a vysokými postavami v kápích. Keira bezděčně studovala každou sochu, kterou mījela, zda ji její oči bedlivě nepozorují nebo zda zdánlivě nehybné postavě necukají ruce. Kolem náhrobních kamenů se vlnila a kroužila mlha. Tančila v dešti. Když se její prstům podobná chapadla otřela Keiře o tváře, po zádech jí přeběhl mráz.

„Už jenom kousek,“ zavolal farář a Keira u okraje lesa spatřila malou chatku. Došlo jí, že ji musela těsně minout, když utíkala k faře.

Chatka vypadala tak malá, že v ní nemohly být více než dvě nebo tři stísněné místnosti. Strmou střechu se špičatým vrcholkem pokrývaly tmavé nesourodé destičky břidlice a jedna zeď byla porostlá břechtanem. Okna byla studená a prázdná a celá chatka působila zanedbaně – osamělý domek ukrytý daleko od civilizace, s lesem na jedné straně a zahradou plnou hrobů na té druhé.

Adage se nahrbil u dveří, zastrčil klíč do zámku a chvíli s ním zápasil, než jím dokázal otočit. Dveře zaskřípaly

v zatuhlých pantech a oba vešli do relativního pohodlí suchého pokoje.

„Jak jsem říkal, je to vzrušující večer.“ Adage zavřel dveře a stáhl si kabát. Keira farářův optimismus obdivovala. „Tak se na to podíváme... Elektrizace by měla stále fungovat... Ach.“

Našel vypínač a prostor zaplnilo zlatavé světlo. Keira ze sebe setřásla kabát a přitom se rozhlížela po chatce. Maličké stavení nebylo rozdělené na ještě miniaturnější místnosti. Místo toho byly ložnice, kuchyňka, jídelna i obývací pokoj všechny spojené dohromady. Vzadu byly dveře, jež nejspíš vedly do koupelny, ale jinak celý interiér sestával pouze z jedné místnosti.

Celý prostor nemohl být víc než deset kroků široký, ale byl útulný a přívětivý. Lůžko přiražené k levé zdi zakrývala barevná kostkovaná deka a kuchyňka byla vybavena konvicí a sporákem.

„Rozděláme oheň, abyste tu neumrzla,“ řekl Adage, který se propletl kolem křesla až k temnému krbu. „Bohužel tu není žádné topení, ale tamhle ve skříni by měly být další deky, kdybyste je potřebovala.“

„Teď už si poradím sama.“ Keira následovala faráře k ohništi a jemně mu vytáhla kbelík s třískami z rukou. Voda z ní odkapávala na velký koberec položený uprostřed pokoje, a tak ustoupila zpět na prkennou podlahu. „Moc vám děkuju. Za všechno.“

„Pomůžu vám zabydlet se,“ odvětil vesele. „Opravdu mi to vůbec nevadí.“

Keira se napjatě zasmála. „Vlastně se nemůžu dočkat, až si svléknu to mokré oblečení...“

Byla to pravda jen napůl. Ano, třásla se zimou, ale především chtěla, aby ti tajuplní muži nezjistili, že je farář

oklamal. Pokud Adage odejde brzy, bouře bude stále dost silná, aby smyla jeho stopy. Nemohla však vědět, jak dlouho ještě průtrž mračen vydrží.

„Aha! Samozřejmě. Tak vás tu tedy nechám.“ Adage zvedl svůj kabát z háčku u dveří a vytřásl z něj trochu vody. „Kdybyste něco potřebovala, víte, kde mě najít. A zítra se ve městě pokusím zjistit něco víc. Dobrou noc, Keiro.“

„Děkuji, otče.“

„Rádo se stalo,“ řekl vesele a pustil se ven. Otevřenými dveřmi dovnitř pronikly provazy deště, jako by faráře chtěly obejmout.

Keira přešla k oknu a přitiskla se ke studenému sklu, aby viděla, jak její nový nečekaný přítel vstupuje na hřbitov. K jeho nahrbené postavě se tiskly chumáče mlhy, vypadaly skoro jako přízraky, které ho chytají za kabát. Po pěti krocích se jí ztratil v noční tmě.

Teď alespoň bude v bezpečí... Doufám.

Když osaměla, nemohlo jí uniknout, jaké ticho v chatce panuje. Déšť stále bubnoval do střechy a trámy pod tím nápořem vrzaly, ale uvnitř si připadala v bezpečí.

Ustoupila od okna a pohlédla na své ruce. Stejně jako v lese jí připadaly velice povědomé a zároveň zcela neznámé. Zhluboka se nadechla a zařala je v pěst. „Dobře. Je načase zjistit, kdo krucinál jsi, Keiro.“

Keira byla prochládlá a celá mokrá, ale nechala krb krbem a místo toho začala hledat zrcadlo. Předpokládala, že má ještě přinejmenším hodinu, než se objeví první příznaky podchlazení, a záhada její totožnosti ji trápila jako svědící místo, na které nemůže dosáhnout.

Jak uhodla, dveře v zadní části pokoje vedly do koupelny spojené s prádelnou. Rozsvítila a ze zrcadla nad umyvadlem se na ni podívala neznámá, urousaná žena s vykulenýma očima.

Takže takhle tedy vypadám. Přistoupila blíž ke svému odrazu a stáhla si z vlasů zplihlou korunu z ob vazů. Tohle jsem nečekala.

Poté, co tak rychle a hbitě utíkala lesem, si představovala, že má vyrýsované tělo, jaké mají jen lidé, kteří ke snídani pijí smoothie ze zeleného ječmene a disponují členskou kartičkou ve třech různých posilovnách. Žena, která jí opětovně pohled, však neměla buchy na břiše ani mariňácké tetování na bicepsu. Byla vyhublá, měla bledou tvář a příliš velké oči.

Keira si nadzvedla lem trička. Nenašla pod ním žádné viditelné břišní svaly a ani náznak tuku. Pod anemickou kůží jí vystupovala žebra. Vypadala, jako by buď hladověla, nebo...

Varovně na svůj odraz namířila prst. „Doufám, Keiro, že nejsi závislá na něčem nelegálním, protože neznám ani jednoho jediného dealera a opravdu nerada bych k celé téhle patálii dostala ještě abstinenci příznaky.“

Když promluvila, její tvář, která jí nejdřív připadala pokorná a stydlivá, se poněkud zpevnila. To bylo dobře; přece jen měla nějakou šanci, že ji lidé budou brát vážně.

„Není divu, že ti Adage tak ochotně pomohl,“ zabručela, když si začala svlékat mokré oblečení. „Vypadáš jako sirotek, který vypadl z hollywoodského filmu. *Prosím, pane, já bych chtěl ještě trochu.*“

Nebylo snadné vykroutit se z džínů. Když se je snažila stáhnout z nohou, zakopla a narazila do zdi. Zasyčela, když jí do paže vystřelila bolest.

Sakra, zapomněla jsem, že jsem zraněná i tady. Otočila se a uviděla dlouhou, rovnou řeznou ránu kousek pod ramenem. *Keiro, vypadáš strašně. Jaká příšerná životní rozhodnutí jsi musela udělat, abys skončila takhle?*

Kůže kolem rány byla zarudlá, ale netekla jí krev, a tak se rozhodla, že tohle zatím může počkat.

Nechtěla po cizím domě chodit nahá, spodní prádlo si proto nechala na sobě. Skříň v rohu koupelny skrývala náhradní deky. Jednu si vzala a zabalila se do ní jako do kabátu. Mokré oblečení odnesla zpět do hlavní místnosti.

Bouře vytrvale bubnovala do břidlicové střechy, zatímco Keira rozdělávala oheň. Stejně jako si její nohy pamatovaly, jak utíkat, její ruce si zjevně vzpomínaly, jak zapálit třísky. Teplo z ohně zanedlouho sálalo do celého pokoje.

Keira před krbem chvíli klečela s nataženými rukama a ohřívala se. Když se přestala třást, zvedla z krbové římsy hromadu mokrého oblečení a proklepala ho.

Tričko jí připadalo laciné a hodně obnošené; předpokládala, že bývalo modrozelené, než po opakovaném praní vybledlo do vodnaté šedi. Džíny byly na boku roztržené, a nebyla to žádná záměrná módní díra. Boty i bunda ale vypadaly kvalitní, přestože byly celkem staré. Pomyslela si, že to dává smysl; pro člověka, který žije nadivoko, to jsou ty nejhodnotnější kusy oblečení: pevné boty jí chránily nohy a tlustá bunda ji udržovala v teple. Doufala, že je neukradla.

Tričko natáhla na opěradlo dřevěné židle a boty postavila před krb, aby vyschly. Poté si prohmatala všechny kapsy. Džíny byly prázdné, takže se připojily k tričku na židli. Bunda ale měla dvě kapsy se zipem, které byly plné pokladů. Z levé kapsy vytáhla zmuchlanou dvacetidolarovou bankovku. A v té pravé našla malou černobílou fotografii.

Keira obrázek opatrně rozložila a přimhouřila oči na zrnité postavy. Na fotce byli tři lidé, dva muži a jedna žena, všichni otočení k objektivu. Tvářili se neutrálně a upjatě a na sobě měli podivné obleky. Vypadaly jako nějaký druh uniformy, ale Keira netušila, k čemu by si je měla přiřadit.

První muž – vysoký, s výjimečně hubeným obličejem – a žena středního věku s tenkými rty a obdélníkovými brýlemi v ní neprobouzeli žádné emoce. Z té třetí postavy se jí však zvedal žaludek, až vzadu v hrdle ucítila žluč. Znala ho. Nenáviděla ho.

Proč? No tak, mozku, pomoz mi trochu. Co ti udělal? Je to příbuzný? Ne, tak dobře ho neznáš... Přítel rodičů? Šéf? Nějaký kretén, který ti poškrábal auto?

Mhouřila na jeho obličej oči. Měl hluboké vrásky, přestože mu nemohlo být víc než čtyřicet. Huňaté obočí doplňovalo silnou čelist a tmavé vlasy. I na fotografii měl nepříjemně pronikavé oči. Stříbrný tvar na klopě jeho obleku vzdáleně připomínal jmenovku, ale byl tak malý, že ho neviděla jasně. Tušila, že je to nějaký odznak, medaile nebo vojenská hodnost, něco, čím se odlišoval od ostatních.

Převrátila tu fotku. Na zadní stranu někdo napsal šest slov. Keira při jejich čtení špulila rty.

NEVĚŘ MUŽŮM S ŠUPINKAMI NA KŮŽI

„Dobře.“ Naklonila hlavu na stranu, jako by pak ten vzkaz mohl být nějak pochopitelnější. „Takže bych se měla držet dál od lidí s lupy, nebo co?“

Nepřekvapilo ji, když vzkaz neodpověděl. Keira fotografii opatrně odložila na krbovou římsu, kde mohla uschnout, a poté přitáhla gauč blíž k ohni a uvelebila se na něm.

Během kontroly oblečení se stihla od ohně dostatečně zahřát. Složila si nohy pod sebe, zabalila se do deky a hleděla do plamenů.

Měla jsem pořádnou kliku, pomyslela si, když nad ní zahřmělo. Jasně, ta věc s pamětí je pěkně na nic, ale kromě toho jsem nemohla mít větší štěstí. Teď jsem se mohla skrývat v nějaké uličce nebo se hrbít v lese. Místo toho jsem dostala jídlo, střechu nad hlavou a příslib pomoci. To je spousta věcí, za které můžu být vděčná.

A navíc... Možná je dobře, že nevím, kdo jsem byla dřív. Něco v mém životě se muselo hodně zvrtnout, abych skončila takhle. Možná mi vesmír nabízí druhou šanci.

Otočila se a sledovala, jak po okně stéká déšť. Hned za sklem se nahromadila mlha. Jako by hladila okenní tabulku, zatímco klouzala kolem.

Keira se zamračila. Přisahalaby, že něco slyšela. Hluboké kvílení zkreslené a utlumené deštěm natolik, že bylo téměř neslyšitelné. Vyčkávala se zadržným dechem. Mlha za oknem ještě zhoustla. Byla jako polévka, pohlcovala chatu a odřezávala ji od zbytku světa.

Ten zvuk se ozval znovu. Zoufalé, utrápené ženské výkřiky.

Keira vstala. Když přecházela po zaprášené dřevěné podlaze, mírně prohýbala prsty na bosých nohou, aby nedělala hluk. Přistoupila k nejbližšímu oknu. Bylo rozdělené na šest malých čtvercových tabulek a vyhlíželo na pustou předzahrádku, za kterou se nacházel hřbitov.

Ty zvuky zněly blízko, jako by mohly vycházet přímo ze hřbitova, ale zároveň byly značně tlumené, jako by Keira měla v uších špunty. Až k bubínkům jí doléhaly jen nejslabší záchvěvy.

Její dech se srazil na skle. Nevěřila, že by někdo za tak tmavé a deštivé noci přišel truchlit na hřbitov, ale přesto si nemohla pomoci a dívala se, jestli mezi temnými kameny něco nezahledne. Trochu jí naháněly strach; některé byly vysoké jako člověk, mnohé se nakláněly na stranu, jiné zarůstaly lišejníkem a další halily závoje mechu. V dusivé mlze jejich nepravidelné obrysy vypadaly skoro jako nehybní strážci, kteří Keiru obklíčili a pozorují ji.

Jeden z nich se náhle posunul. Keire vyskočilo srdce až do krku. Pálily ji oči, zatímco zírala na místo, kde před pouhými několika vteřinami určitě stál náhrobek. Nyní tam bylo jen prázdné místo, v němž se převalovala chapadla mlhy.